

Sygn. akt II AKa 66/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2020 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5 Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski (spr.)

6 Sędziowie: SA Piotr Brodniak

7 SA Janusz Jaromin

8 Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9 przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin - Zachód w Szczecinie Krzysztofa Burduna

10 po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2020 r. sprawy

11 W. H.

12 oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

13 na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

14 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15 z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. akt III K 190/19

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego W. H. przekazuje Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 66/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2019 r., III K 190/19	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut prokuratora : błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu przez Sąd, iż oskarżony W. H. nie widział oblewania pokrzywdzonego A. W. substancją łatwopalną, a następnie jego podpalenia, podczas gdy wnikliwa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za			

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny

Apelacja
prokuratora i
podniesiony w niej
zarzut okazały się
o tyle zasadne,
że doprowadziły do
uchylenia
zaskarżonego
wyroku i
przekazania sprawy
Sądowi I instancji
do ponownego
rozpoznania (z
powodu braku
odpowiedniej
rubryki wskazano
wyżej, że zarzut
prokuratora okazał
się częściowo
zasadny). Z jednej
bowiem strony nie
sposób już na
obecnym etapie
jednoznacznie
podzielić poglądu
prokuratora
wyrażonego w
apelacji, co do
wadliwego ustalenia
przez Sąd I
instancji, że
działanie polegające
na oblaniu
pokrzywdzonego
substancją
łatwopalną i
podpaleniu,
stanowiło eksces
osoby towarzyszącej
oskarżonemu, a
z drugiej strony
należało się zgodzić
z autorem
omawianego tutaj
zarzutu co do tego,

że Sąd Okręgowy w Szczecinie, jeżeli nie wadliwie, to na pewno przedwcześnie uznał, że brak jest dowodów wskazujących na współudział oskarżonego w obalaniu i podpaleniu pokrzywdzonego.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że zasadnie autor środka odwoławczego wskazał na pominięcie przez Sąd I instancji dowodu z zapisu monitoringu (k. 39) znajdującego się w pobliżu wiaty, gdzie doszło do zdarzenia. Sąd ten stwierdził bowiem, że w sprawie występują jedynie dwa dowody w zakresie współudziału oskarżonego w obalaniu łatwopalną substancją i podpaleniu A. W., a to wyjaśnienia samego oskarżonego i zeznania pokrzywdzonego, zupełnie nie dostrzegając wskazanego wyżej dowodu. Tymczasem na nagraniach monitoringu nie widać wprawdzie

wnętrza wiaty i wejścia do niej, a tym samym dowód ten sam w sobie nie wskazywał wprost na to kto oblał pokrzywdzonego i podłożył ogień, czy robiła to jedna osoba i ewentualnie, która, ale jednocześnie, uwzględniając widok fragmentu wiaty, widoczne jej otoczenie, miejsce pojawienia się dymu, czy kierunek poruszania się oskarżonego i towarzyszącego mu mężczyzny, nie może być raczej wątpliwości, że oskarżony i towarzyszący mu mężczyzna w momencie gdy pojawiali się w zasięgu kamery, opuszczali wiatę lub się do niej kierowali. W tej zaś sytuacji zapis z monitoringu, a zwłaszcza wynikające z niego okoliczności dotyczące tego czy oskarżony i towarzyszący mężczyzna wychodzili razem z okolic wiaty, czy widzieli i w którym momencie pojawiający się dym, a później ogień, jak zachowywali się po pojawieniu się dymu itd. mogły

przyczynić się nie tylko do weryfikacji wiarygodności relacji oskarżonego, ale również pozwolić na ustalenie stanu jego świadomości co do obłania pokrzywdzonego substancją łatwopalną i podpalenia, jak również akceptacji tego działania, co zaś mogło wskazywać na jego współudział w ewentualnym usiłowaniu zabójstwa. O ile bowiem pokrzywdzony jednoznacznie wskazał, że obłania substancją łatwopalną jego osoby i podłożenia ognia dokonał mężczyzna towarzyszący oskarżonemu i Sąd I instancji takie ustalenia poczynił, a apelujący ich nie kwestionował, to pojawiły się wątpliwości co do tego, czy takie działanie było jedynie ekscesem, którego oskarżony nie widział lub nie akceptował, czy też wspólnym lub zaakceptowanym przez oskarżonego działaniem.

Analizując zatem treść zapisu monitoringu

stwierdzić należy, że wynika z niego, że o godzinie 17.16 i 43 sekundzie z rejonu wiaty wychodzi oskarżony, zatrzymuje się w niewielkiej od niej odległości i po kilku sekundach (17.16.51) z rejonu wiaty wychodzi towarzyszący oskarżonemu mężczyzna i dołącza do niego. Dosłownie po czterech sekundach (17.16.55) pojawia się z wiaty dym. Mężczyźni przechodzą jeszcze kawałek i zatrzymują się na rogu ulicy, obydwoj patrzą w stronę wiaty i ewidentnie widzą wydobywający się z niej dym. Następnie, z zapisu wynika, że o godzinie 17.17.35, towarzyszący oskarżonemu mężczyzna rusza w stronę wiaty, z której wydobywa się już dość intensywny dym, a po chwili czyni to także oskarżony (17.18.00). Wreszcie, po kilkudziesięciu sekundach (17.17.47) od strony wiaty wychodzi oskarżony, a kilka sekund za nim towarzyszący mu mężczyzna (17.18.52) o czymś

rozmawiają,
gestykulują i
odchodzą razem od
śmietnika znikając
z pola widzenia
kamery. Zapis zatem
z monitoringu nie
tylko sprzeczny jest
z dużą częścią
relacji oskarżonego
co do opuszczania
rejonu wiaty, czasu
tej czynności oraz
momentu
dostrzeżenia dymu
i ognia, ale jeszcze
i to najważniejsze,
może wskazywać na
pełną świadomość i
akceptowanie przez
oskarżonego faktu
oblania i podpalenia
pokrzywdzonego.
Przecież skoro
towarzyszący
oskarżonemu
mężczyzna pojawił
się na zewnątrz
wiaty zaledwie kilka
sekund po
oskarżonym, to
jako niewiarygodna
jawiła się wersja
tego ostatniego co
do zupełnego braku
świadomości co do
tego, co działo
się po wrzuceniu
pokrzywdzonego do
śmietnika, gdyż
zaraz wyszedł z
owej wiaty, a drugi
mężczyzna dołączył
do niego dopiero
po około pięciu
minutach. Zapis ów
sugeruje również,
że drugi mężczyzna
miał zbyt mało
czasu, aby dokonać

oblania i podpalenia
pokrzywdzonego w
czasie gdy oskarżony
był już na zewnątrz
wiaty, zwłaszcza
gdy uwzględni się
moment pojawienia
się dymu (cztery
sekundy po
pojawieniu się na
zewnątrz wiaty
drugiego
mężczyzny). Z
rozważanego tutaj
zapisy wynika
również zupełnie
inny w stosunku
do tego co podawał
oskarżony moment
dostrzeżenia dymu
(dym pojawia się
ledwo kilka sekund
po opuszczeniu
wiaty, a tym
samym już wcześniej
musiało dojść do
oblania, podpalenia
i powstania na tyle
silnego ognia, że
pojawił się dym, co
może sugerować, że
oskarżony był we
wnętrzu wiaty w
chwili oblewania i
podpalania, a tym
samym, że widział
owe czynności).
Wreszcie, z zapisu
wynika zupełnie
inny dalszy przebieg
wydarzeń, niż podał
to oskarżony. Otóż,
po tym jak
już widoczny jest
intensywny dym,
który zresztą
obydwaj mężczyźni
obserwują,
mężczyzna
towarzyszący

oskarżonemu cofa się w stronę wiaty, a po ponad dwudziestu sekundach czyni to także oskarżony. Co więcej, zapis monitoringu sugeruje, że mężczyźni we wiacie spędzili kilkadziesiąt sekund, a następnie prawie jednocześnie z niej wyszli (oskarżony pierwszy około pięciu sekund przed drugim mężczyzną). Zapis monitoringu podważa zatem również tą część relacji oskarżonego, z której wynikało, że wyszedł z wiaty, już do niej nie wracał i nie wiedział co się w niej działo. Trzeba również podkreślić, że widoczne na nagraniu zachowanie oskarżonego sugeruje nie tylko, że wiedział on o podpaleniu pokrzywdzonego, ale jeszcze, że działanie takie co najmniej akceptował. Przecież gdyby z całym zajściem nie miał nic wspólnego to nie wracałby do wiaty, a skoro to zrobił to udzieliliby pomocy pokrzywdzonemu skoro wydobywał się z niej dym. W świetle jednak zeznań

pokrzywdzonego nie takiego nie miało miejsca, a i zastanawiające jest co robili mężczyźni, gdy z wiaty wydobywał się dym, a oni do wiaty najprawdopodobniej wrócili. Dokładna zatem analiza zapisu monitoringu, zupełnie pominięta przez Sąd I instancji, mogła przyczynić się do ustalenia stanu wiedzy i zaangażowania oskarżonego w oblanie i podpalenie pokrzywdzonego.

Wskazane wyżej wątpliwości wynikające z treści nagrania monitoringu mogą również przyczynić się do innej oceny tej części wyjaśnień oskarżonego, w której podał, że widział jak towarzyszący mu mężczyzna czymś oblewa pokrzywdzonego, jak również widział, że towarzyszący mężczyzna coś wrzuca do śmietnika zanim pojawił się dym (k. 108-109). Wprawdzie oskarżony jeszcze w czasie tego przesłuchania wycofał się z owych twierdzeń, podając, że jedynie podanych

przed chwilą kwestii się domyśla na podstawie tego, że pojawił się dym, co było zresztą podstawą dania wiary przez Sąd I instancji, takiej zmienionej relacji, ale taka interpretacja budzi poważne wątpliwości.

Pomijając bowiem zapis monitoringu, który twierdzenia oskarżonego w rozważanym tutaj zakresie może zweryfikować, stwierdzić należy, że sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jest zakładanie, że oskarżony w sytuacji, gdyby nie widział oblewania i podpalania pokrzywdzonego, podałby i to w czasie przesłuchania w charakterze podejrzanego, że widział oblewanie substancją i wrzucanie czegoś do pojemnika, zamiast podać od razu, że jedynie się tego domyśla. Zmiana zatem relacji oskarżonego wydaje się być wynikiem uświadomienia sobie niekorzystnej wymowy podanej okoliczności, a nie po prostu

sprecyzowania
nieokreślonej
wypowiedzi.

Zasadniczo także
prokurator odwołał
się do tej części
wyjaśnień
oskarżonego, w
której podał on,
że gdy wychodził
z wiaty widział
poruszającego się w
śmietniku
pokrzywdzonego.

Skoro bowiem w
tym momencie
pokrzywdzony miał
już być polany
łatwopalną
substancją i miał
być już zaprószonego
ogień, to oskarżony
musiał to widzieć,
wbrew temu co
twierdzi.

Gdy do tego doda
się nielogiczność
postawy
oskarżonego
wynikającą z jego
wyjaśnień, a to
brak zupełnego
zainteresowania
osobą
pokrzywdzonego w
sytuacji, gdy
dosłownie kilka
sekund wcześniej to
właśnie oskarżony
był zły na
pokrzywdzonego i to
on chwilę wcześniej
go zaatakował oraz
gdy doda się
wskazywane przez
oskarżonego
zupełnie
nieracjonalne

powody oddalenia się z miejsca zdarzenia z obawy przed policją, to pełna analiza wskazanych wyżej dowodów i wynikających z nich okoliczności może doprowadzić do wniosku, że oskarżony winien jednak ponieść odpowiedzialność za współudział w usiłowaniu zabójstwa pokrzywdzonego.

Oczywiście wniosek taki nie jest pewny, ale ostateczne ustalenia winny zostać poprzedzone wnikliwą oceną całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, której w sprawie ewidentnie zabrakło.

Sąd I instancji winien zatem przy ponownym rozpoznaniu sprawy przede wszystkim odtworzyć w obecności oskarżonego wskazywane wyżej nagrania monitoringu i wypytać go, o ile nie odmówi składania wyjaśnień lub odpowiedzi na pytania, o przyczyny i cel wynikających z nagrań zachowań, postarać się wyjaśnić

ewidentne
rozbieżności w
wyjaśnieniach
oskarżonego z
nagraniami
monitoringu i
ostatecznie ustalić
zakres stanu
świadomości i
zaangażowania
oskarżonego w
kwestię polania
oskarżonego
substancją
łatwopalną i
podpalenia. W razie
potrzeby winien
też poprzedzić te
czynności
ustaleniem tego,
w którym miejscu
znajdowało się
wejście do wiaty w
stosunku do obrazu
wynikającego z
monitoringu.
Winien wreszcie
podjąć jeszcze próby
ustalenia miejsca
pobytu
pokrzywdzonego i
jego przesłuchania.

Ostatecznie zatem
należało uchylić
zaskarżony wyrok i
sprawę przekazać do
ponownego
rozpoznania
zwłaszcza, że w
sprawie ewidentnie
zachodzi,
uwzględnwszy
dotychczasowy
zakres postępowania
dowodowego,
konieczność
przeprowadzenia
ponownie całego
praktycznie, poza

<p>czynnościami technicznymi, przewodu sądowego (art. 437 § 2 k.p.k. zdanie drugie).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz zmianę orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu pozbawienia wolności oskarżonego i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec wskazanych wcześniej bardzo istotnych braków</p>		

<p>postępowania, brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, co postulował prokurator, a należało wyrok ów uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania (dlatego zaznaczono wyżej, że wniosek prokuratora okazał się niezasadny, chociaż wobec wad formularza uzasadnienia nie oddaje dokładnie istoty problemu) .</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne ustalenie, iż oskarżony dokonał pobicia A. W. w ten sposób, iż po wejściu do wiaty prawie natychmiast, bez ostrzeżenia i podawania powodu kilka razy brutalnie i silnie uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz, co skutkowało orzeczeniem wobec oskarżonego maksymalnie surowej kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	przewidzianej w art. 158 § 1 k.k.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W związku z uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w celu ustalenia, czy działanie oskarżonego wyczerpało znamiona usiłowania zabójstwa, przedwczesnym było odnoszenie się do nieczytelnego zresztą zarzutu obrońcy oskarżonego. Sama bowiem jego treść sugerowała, że apelujący kwestionował skazanie oskarżonego za przestępstwo pobicia pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy faktycznie apelujący kwestionował ustalenia sądu co do tego, że oskarżony zadał kilka ciosów, że ciosy były silne i brutalne i że oskarżony działał bez powodu,			

co w efekcie miało skutkować wymiarem nadmiernie surowej kary. W zaistniałej sytuacji procesowej jedynie zatem na marginesie stwierdzić należy, że skoro z wyjaśnień samego oskarżonego oraz z zeznań pokrzywdzonego wynika, że oskarżony zadał pokrzywdzonemu co najmniej dwa ciosy pięścią w twarz, po których ten upadł, to Sąd I instancji był w pełni uprawniony do ustalenia, że ciosów było kilka i że były one silne. Kwestia zaś powodu działania rzeczywiście wymaga dokładniejszego ustalenia, gdyż z wyjaśnień samego oskarżonego wynika z jednej strony, że pobił pokrzywdzonego bo był zły, że zginął mu plecak i dwa telefony, a z drugiej strony pojawiały się wypowiedzi sugerujące spór związany z rozliczeniem się za sprzedaż jakiś części metalowych. Kwestie te jednak winy być przedmiotem ewentualnej analizy dopiero po

dokonaniu ostatecznej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, gdyż zależnie od tej ostatniej mogą mieć różny wpływ na wymiar kary.			
Wniosek			
Wniosek obrońcy oskarżonego: o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego jak najłagodniejszego wymiaru kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Ze wskazanych wyżej powodów wniosek apelacji obrońcy oskarżonego uznano za niezasadny, aczkolwiek winno się wskazać na jego przedwczesność, czego jednak nie przewiduje druk formularza uzasadnienia.			
3.3.	Zarzut obrońcy oskarżonego: obraza art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	k.p.k. polegająca na błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie przebiegu pobicia A. W. przez W. H. wskutek niezasadnego w tym zakresie odmówienia walory wiarygodności jego wyjaśnieniom.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Patrz punkt 3.2		
Wniosek		
Patrz punkt 3.2	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres	i	

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Powody uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wskazano w części 3.1			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>	
<p>Sąd I instancji winien przy ponownym rozpoznaniu sprawy przede wszystkim odtworzyć w obecności oskarżonego wskazywane wyżej nagrania monitoringu i wypytać go, o ile nie odmówi składania wyjaśnień lub odpowiedzi na pytania, o przyczyny i cel wynikających z nagrań zachowań, postarać się wyjaśnić ewidentne rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego z nagraniami monitoringu i ostatecznie ustalić zakres stanu świadomości i zaangażowania oskarżonego w kwestię polania oskarżonego substancją łatwopalną i podpalenia. W razie potrzeby winien też poprzedzić te czynności ustaleniem tego, w którym miejscu znajdowało się</p>	

wejście do wiaty w stosunku do obrazu wynikającego z monitoringu. Winien wreszcie podjąć jeszcze próby ustalenia miejsca pobytu pokrzywdzonego i jego przesłuchania.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Maciej Żelazowski SSA Janusz Jaromin		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	

<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2019 r., III K 190/19 ustalenie, że oskarżony W. H. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną w dniu 19 lipca 2018 r. w S. przestępstwa pobicia A. W. poprzez zadanie pokrzywdzonemu kilka razy uderzeń pięścią w twarz, co skutkowało upadkiem pokrzywdzonego na ziemię oraz poprzez wrzucenie go następnie do plastikowego pojemnika na śmieci, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k. i wymierzenie za to przestępstwo kary trzech lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>			
<p># na korzyść # na niekorzyść</p>	<p># w całości</p>		
<p># w części</p>	<p>#</p>	<p>co do winy</p>	
<p>#</p>	<p>co do kary</p>		
<p>#</p>	<p>co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia</p>		
<p>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</p>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego W. H.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2019 r., III K 190/19 ustalenie, że oskarżony W. H. w ramach przypisanego mu przestępstwa polegającego na pobiciu wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną w dniu 19 lipca 2018 r. w S. A. W. (art. 158 § 1 k.k.), zadał kilka uderzeń pięścią, a nie dwa uderzenia, ustalenie, że ciosy były silne i brutalne oraz, że oskarżony dokonał pobicia bez powodu, co w efekcie skutkowało wymierzeniem nadmiernie surowej kary pozbawienia wolności.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana